

Wyrok z dnia 16 czerwca 2011 r.

III UK 215/10

1. Osoba będąca obywatelem polskim, posiadająca równocześnie obywatelstwo innego państwa, jest traktowana tak, jakby posiadała wyłącznie obywatelstwo polskie. W konsekwencji w odniesieniu do takiej osoby art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.), nie ma zastosowania i jeśli osoba ta spełnia kryteria podlegania obowiązkowi ubezpieczeń społecznych określone w art. 6, 11 i 12 tej ustawy, to tym ubezpieczeniom podlega, również wtedy, gdy - prowadząc na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej działalność podlegającą obowiązkowi ubezpieczeń społecznych - nie posiada tu stałego miejsca zamieszkania.

2. Osoba posiadająca w okresie od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 30 kwietnia 2004 r. obywatelstwo polskie oraz równocześnie obywatelstwo innego (obcego) państwa, prowadząca w tym czasie pozarolniczą działalność gospodarczą na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, z mocy art. 6 ust. 1 pkt 5 (a także art. 12 ust. 1) ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu, choćby ubezpieczeniom takim podlegała również w innym Państwie, którego obywatelem wówczas była.

Przewodniczący SSN Kazimierz Jaśkowski, Sędziowie SN: Halina Kiryło, Maciej Pacuda (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 16 czerwca 2011 r. sprawy z odwołania Malwina M. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych-Oddziału w S. o składki, na skutek skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 29 czerwca 2010 r. [...]

u c h y l i ł zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Szczecinie, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Szczecinie wyrokiem z dnia 17 lutego 2010 r. zmienił dwie decyzje organu rentowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych-Oddziału w S. z dnia 15 lutego 2007 r. i z dnia 1 października 2007 r. w ten sposób, że nie objął ubezpieczonego Malwina M. z tytułu prowadzonej przez niego pozarolniczej działalności gospodarczej pod nazwą F.-E.-I. ubezpieczeniami: emerytalnym, rentowym i wypadkowym w okresie od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 30 kwietnia 2004 r. oraz nie wymierzył mu składek na te ubezpieczenia za okres od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 30 kwietnia 2004 r.

Rozstrzygnięcie to Sąd pierwszej instancji poprzedził następującymi ustaleniami faktycznymi. Ubezpieczony Malwin M. jest obywatelem Polski i Szwecji oraz na stałe mieszka w Szwecji, prowadząc równoległe w Polsce, w miejscowości R. oraz w Szwecji pozarolniczą działalność gospodarczą. Jego firma prowadzona w Polsce zajmuje się produkcją flag i banerów, a czynności produkcyjne nadzoruje w niej na bieżąco syn ubezpieczonego, który mieszka w R. Z kolei firma prowadzona przez ubezpieczonego w Szwecji zajmuje się pozyskiwaniem klientów i sprzedażą na terenie Skandynawii produktów wytworzonych w Polsce. Z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej ubezpieczony podlega w Szwecji ubezpieczeniom od dnia 1 stycznia 1995 r. Do Polski przyjeżdża raz na 6 tygodni, wyłącznie w celach zawodowych, nie planuje osiaść na stałe w Polsce. Od dnia 1 stycznia 1999 r. ubezpieczony zgłosił się w Polsce do ubezpieczenia zdrowotnego z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności, jednakże wyłącznie po to, aby mieć zapewnioną opiekę medyczną w okresach pobytu w Polsce. W okresie od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 30 kwietnia 2004 r. nie dokonał natomiast zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych oraz nie zadeklarował składek z tego tytułu. W dniu 30 czerwca 2006 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał ubezpieczonemu zaświadczenie o niezaleganiu w opłaceniu składek.

Odnosząc powyższe ustalenia do regulacji zawartej w przepisach art. 5 ust. 2, art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 8 ust. 6, art. 12 ust. 1 i art. 13 pkt 14 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, Sąd Okręgowy uznał, że odwołania ubezpieczonego zasługiwały na uwzględnienie. Sąd pierwszej instancji doszedł przy tym do przekonania, iż wobec bezspornych okoliczności faktycznych roz-

poznawanej sprawy, stanowiska stron różniły się jedynie w kwestii wykładni art. 5 ust. 2 powołanej ustawy. W tym zakresie Sąd Okręgowy podzielił pogląd prawny zawarty w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 2008 r., I UK 303/07, zgodnie z którym interpretacja art. 5 ust. 2 ustawy systemowej nie daje podstaw do uznania, że poprzez użycie w nim spójnika „i” zawiera on koniunkcję oznaczającą wymóg łącznego spełnienia dwóch przesłanek niepodlegania obowiązkowi ubezpieczenia społecznego przez obywateli państw obcych. Przeciwnie, przepis ten powinien być odczytywany w ten sposób, iż nie podlegają ubezpieczeniom społecznym określonym w ustawie, po pierwsze - obywatele państw obcych, których pobyt na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej nie ma charakteru stałego i po drugie - obywatele państw obcych, którzy są zatrudnieni w placówkach wymienionych w drugim członie tego przepisu. Zdaniem Sądu pierwszej instancji oznacza to, że przed dniem 1 maja 2004 r. zakresem podmiotowym art. 5 ust. 2 ustawy systemowej byli objęci zarówno obywatele państw obcych zatrudnieni w placówkach wymienionych w tym przepisie (niezależnie od charakteru ich pobytu na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej), jak również obywatele państw obcych niezatrudnieni w takich placówkach, o ile ich pobyt na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej nie miał charakteru stałego. Skoro zaś w sprawie zostało ustalone, że miejscem stałego pobytu ubezpieczonego jest Malmö w Szwecji, a w Polsce przebywa on jedynie raz na kilka tygodni, to nie można przyjąć jego stałego pobytu na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej. Dlatego też nie podlegał on w spornym okresie ubezpieczeniom społecznym określonym w ustawie.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie wyrokiem z dnia 29 czerwca 2010 r. oddalił apelację wniesioną przez organ rentowy od przedstawionego wyżej wyroku Sądu pierwszej instancji. Sąd ten uznał ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego za prawidłowe i kompletne, przyjmując je za własne. Podzielił również wykładnię art. 5 ust. 2 ustawy systemowej zaprezentowaną przez Sąd pierwszej instancji, dodatkowo powołując się w tym zakresie na stanowisko wyrażone w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2007 r., I UK 225/06 (OSNP 2008 nr 3-4, poz. 46). Rozstrzygając kwestię charakteru pobytu ubezpieczonego na terytorium Polski, Sąd Apelacyjny podzielił także zapatrywanie Sądu pierwszej instancji, że pobyt ten (w spornym okresie) nie miał stałego charakteru. Powołał się przy tym na pogląd Sądu Najwyższego, który w wyroku z dnia 25 listopada 1975 r., III CRN 53/75 wyjaśnił, iż o stałości pobytu osoby fizycznej na danym terytorium decyduje przede wszystkim takie przebywanie tej osoby, które ma cechy założenia tam ośrodka swoich osobistych

i majątkowych interesów. Zgodnie z art. 25 k.c. miejscem zamieszkania osoby fizycznej jest miejscowość, w której ona przebywa z zamiarem stałego pobytu. Ustalenie tego zamiaru powinno być oparte o kryteria zobiektywizowane. O zamieszkiwaniu w jakiejś miejscowości można więc mówić wówczas, gdy występujące okoliczności pozwalają przeciętnemu obserwatorowi na wyciągnięcie wniosków, że określona miejscowość jest głównym ośrodkiem działalności danej dorosłej osoby fizycznej. Zamieszkiwanie jest prawną kwalifikacją określonego stosunku danej osoby do miejsca, na którą składają się dwa elementy: przebywanie w sensie fizycznym w określonej miejscowości (*corpus*) oraz wola, zamiar stałego pobytu (*animus*). Oba te elementy muszą występować łącznie. W okolicznościach przedmiotowej sprawy niewątpliwie Malwin M. w okresie prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jako obywatel Królestwa Szwecji nie przebywał stale na terytorium Polski. Dlatego też, zdaniem Sądu drugiej instancji, trafnie przyjął Sąd Okręgowy, że w okolicznościach niniejszej sprawy ubezpieczony - obywatel państwa obcego prowadzący działalność gospodarczą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, którego pobyt w Polsce nie miał charakteru stałego, z mocy wyjątku, o którym mowa w art. 5 ust. 2 ustawy systemowej, nie został objęty obowiązkiem ubezpieczenia.

W skardze kasacyjnej wniesionej od powyższego wyroku organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Szczecinie zaskarżył ten wyrok w całości, zarzucając mu w ramach pierwszej podstawy kasacyjnej, tj. naruszenia przepisów prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.): 1) naruszenie art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, przez jego błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że posiadanie przez ubezpieczonego obywatelstwa polskiego nie niweczy uznania go za obywatela państwa obcego, o którym mowa w tym przepisie, ponieważ jest on także obywatelem Szwecji a miejsce jego stałego pobytu i zatrudnienia jest na terenie państwa obcego (Szwecji), a także niewzięcie przez Sąd Apelacyjny pod uwagę, iż powołany przepis wymaga od ubezpieczonego spełnienia łącznie dwóch warunków, po pierwsze - pobyt obywatela obcego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej nie ma charakteru stałego i po drugie - „którzy są zatrudnieni w obcych przedstawicielstwach dyplomatycznych, urzędach konsularnych, misjach, misjach specjalnych lub instytucjach międzynarodowych, chyba że umowy międzynarodowe stanowią inaczej” i warunki te winny być spełnione łącznie, zaś ubezpieczony nie spełnia tych warunków, 2) naruszenia art. 6 ust. 1 pkt 5 w

związku z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych i art. 2 ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o obywatelstwie polskim (jednolity tekst: Dz.U. z 2000 r. Nr 28, poz. 353 ze zm.), poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że ubezpieczony będący obywatelem Polski i jednocześnie obywatelem innego państwa (Królestwa Szwecji) nie podlegał jako obywatel innego państwa w okresie od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 30 kwietnia 2004 r. ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w Polsce na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 5 powołanej ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, ponieważ jego pobyt na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej nie miał charakteru stałego.

Wskazując na te zarzuty, organ renty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez oddalenie odwołań ubezpieczonego od decyzji organu rentowego, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

W skardze kasacyjnej został zawarty wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, oparty na treści art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. i wskazujący na występowanie istotnego zagadnienia prawnego oraz na potrzebę wykładni art. 5 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Ubezpieczony Malwin M., reprezentowany przez swego pełnomocnika, w odpowiedzi na skargę kasacyjną organu rentowego wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, a w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna organu rentowego zasługuje na uwzględnienie, aczkolwiek nie wszystkie sformułowane w niej zarzuty są usprawiedliwione. Nie jest usprawiedliwiony sformułowany przez skarżącego zarzut naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w takim zakresie, w jakim skarżący kwestionuje przyjętą przez Sądy obu instancji wykładnię owego przepisu zasadzającą się na uznaniu, iż przepis ten powinien być odczytywany w ten sposób, że nie podlegają ubezpieczeniom społecznym określonym w ustawie dwie odrębne kategorie osób, po pierwsze - obywatele państw obcych, których pobyt na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej nie ma charakteru sta-

tego i po drugie - obywatele państw obcych, którzy są zatrudnieni w placówkach wymienionych w drugim członie tego przepisu. Taki sposób wykładni art. 5 ust. 2 ustawy systemowej utrwalił się bowiem w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 stycznia 2007 r., I UK 225/06, OSNP 2008 nr 3-4, poz. 46; z dnia 28 maja 2008 r., I UK 303/07, niepublikowany, czy też z dnia 6 stycznia 2009 r., II UK 116/08, LEX nr 738351) i Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę w pełni go podziela. Pogląd ten prowadzi do uznania, że użycie w treści omawianego przepisu spójnika „i” stanowi koniunkcję (złączenie) dwóch zdań odnoszących się do niezależnych od siebie dwóch kategorii określonych w nim osób niepodlegających obowiązkowi ubezpieczenia społecznego (tych, których pobyt na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej nie ma charakteru stałego i tych, które są zatrudnione w wymienionych placówkach niezależnie od charakteru pobytu na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej). W konsekwencji oznacza to, jak trafnie przyjął Sąd drugiej instancji, iż zakresem podmiotowym art. 5 ust. 2 ustawy systemowej są objęci zarówno obywatele państw obcych zatrudnieni w placówkach wymienionych w tym przepisie (niezależnie od charakteru ich pobytu na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej), jak również obywatele państw obcych niezatrudnieni w takich placówkach, o ile ich pobyt na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej nie miał charakteru stałego.

W okolicznościach faktycznych rozpoznawanej sprawy, którymi Sąd Najwyższy jest związany w postępowaniu kasacyjnym (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) usprawiedliwiony jest natomiast zarzut naruszenia art. 5 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych przez jego błędną wykładnię polegającą na uznaniu, iż posiadanie przez ubezpieczonego obywatelstwa polskiego nie niweczy uznania go za obywatela państwa obcego oraz związany z nim zarzut naruszenia art. 6 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych i art. 2 ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o obywatelstwie polskim (jednolity tekst: Dz.U. z 2000 r. Nr 28, poz. 353 ze zm.), poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że ubezpieczony będący obywatelem Polski i jednocześnie obywatelem innego państwa (Królestwa Szwecji) nie podlegał jako obywatel innego państwa w okresie od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 30 kwietnia 2004 r. ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w Polsce na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 5 powołanej ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, ponieważ jego pobyt na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej nie miał charakteru stałego. Swoje rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżo-

nym wyroku Sąd Apelacyjny oparł bowiem na przyjęciu, iż dla potrzeb ustalenia, czy ubezpieczony odpowiadał w spornym okresie od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 30 kwietnia 2004 r. kryteriom obowiązkowego podlegania ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej pozarolniczej działalności gospodarczej decydujący był fakt posiadania przez niego obywatelstwa państwa obcego (Królestwa Szwecji). Takie stanowisko pomija jednak również przyjęty w ustaleniach Sądu drugiej instancji fakt równoczesnego posiadania przez ubezpieczonego obywatelstwa polskiego. Tymczasem, na co słusznie zwraca uwagę skarżący, zgodnie z treścią art. 2 z dnia 15 lutego 1962 r. o obywatelstwie polskim (jednolity tekst: Dz.U. z 2000 r. Nr 28, poz. 353 ze zm.) obywatel polski w myśl prawa polskiego nie może być równocześnie uznawany za obywatela innego państwa. Przepis ten kreuje zatem prymat obywatelstwa polskiego i choć z całą pewnością nie zakazuje równoczesnego posiadania obywatelstwa innego państwa, to jednak regulacja w nim zawarta rodzi ten skutek, że osoba posiadająca równocześnie obywatelstwo polskie oraz obywatelstwo innego państwa jest uznawana w myśl prawa polskiego jedynie za obywatela polskiego. Innymi słowy, posiadanie przez obywatela polskiego obywatelstwa innego (obcego) państwa nie ma znaczenia prawnego w myśl prawa polskiego. Dlatego także na gruncie prawa ubezpieczeń społecznych musi to oznaczać, iż osoba będąca obywatelem polskim, posiadająca równocześnie obywatelstwo innego państwa, jest traktowana tak, jakby posiadała wyłącznie obywatelstwo polskie. W konsekwencji w odniesieniu do takiej osoby art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, będący wyjątkiem od ogólnej zasady podlegania ubezpieczeniom społecznym na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, nie ma w ogóle zastosowania i jeśli osoba ta spełnia kryteria podlegania obowiązkowi ubezpieczeń społecznych określone w art. 6, art. 11 i art. 12 powołanej ustawy, to tym ubezpieczeniom podlega, również wtedy, gdy prowadząc na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej działalność podlegającą obowiązkowi ubezpieczeń społecznych nie posiada tu stałego miejsca zamieszkania. Dla spełnienia przesłanek określonych treścią tych przepisów nie jest bowiem istotne miejsce zamieszkania (pobytu) danej osoby, ale miejsce wykonywania przez nią działalności rodzącej obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym. Trafnie podnosi przy tym skarżący, że skutków regulacji zawartej w art. 2 ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o obywatelstwie polskim w żaden sposób nie niweczą przepisy ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach (jednolity tekst: Dz.U. z 2006 r. Nr 234, poz. 1694 ze zm.), skoro

w art. 2 tej ustawy definiuje pojęcie cudzoziemca jako każdego, kto nie posiada obywatelstwa polskiego, co musi być rozumiane w ten sposób, że obywatel polski nie jest cudzoziemcem nawet wówczas, gdy posiada równocześnie obywatelstwo innego państwa.

Wracając z kolei do omawianego wcześniej art. 5 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, godzi się przypomnieć, że wymieniając dwie kategorie osób, które nie podlegają ubezpieczeniom społecznym określonym w tej ustawie, w części końcowej zawiera on zastrzeżenie w brzmieniu: „chyba że umowy międzynarodowe stanowią inaczej”. Ewentualnego rozstrzygnięcia sytuacji prawnej ubezpieczonego w okresie od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 30 kwietnia 2004 r. w sposób odmienny od wyżej opisanego należy zatem poszukiwać w obowiązujących w owym czasie umowach międzynarodowych, których stronami były Rzeczpospolita Polska oraz Królestwo Szwecji. Sporządzona w dniu 13 października 1989 r. umowa między rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a Rządem Królestwa Szwecji w sprawie popierania wzajemnej ochrony inwestycji (Dz.U. z 1990 r. Nr 38, poz. 218), mimo iż zawiera szereg przepisów ułatwiających prowadzenie działalności gospodarczej przez obywateli obu umawiających się stron, nie reguluje jednak w jakimkolwiek stopniu kwestii związanych z ubezpieczeniami społecznymi. Regulacji takich nie zawiera także sporządzony w Brukseli dnia 16 grudnia 1991 r. Układ Europejski ustanawiający stowarzyszenie między Rzeczpospolitą Polską, z jednej strony, a Wspólnotami Europejskimi i ich Państwami Członkowskimi, z drugiej strony - zwany powszechnie traktatem stowarzyszeniowym (Dz.U. z 1994 r. Nr 11, poz. 38 ze zm.). Wszystko to przemawia więc za uznaniem, że osoba posiadająca w okresie od dnia 1 stycznia 1999 r. do 30 kwietnia 2004 r., czyli w okresie poprzedzającym wejście Polski do Unii Europejskiej, obywatelstwo polskie oraz równocześnie obywatelstwo innego (obcego) państwa, prowadząca w tym czasie pozarolniczą działalność gospodarczą na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, z mocy art. 6 ust. 1 pkt 5 (a także art. 12 ust. 1) ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu, choćby ubezpieczeniom takim podlegała również w innym państwie, którego obywatelem wówczas była. Stanowisku temu nie sprzeciwia się też sformułowana w art. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych zasada równego traktowania wszystkich ubezpieczonych. Co więcej, zdaniem Sądu Najwyższego, przyjęcie za Sądem drugiej instancji, że ubezpieczony nie podlegał w spor-

nym okresie ubezpieczeniom społecznym tylko dlatego, iż był równocześnie obywatelem innego (obcego) państwa oraz nie miał stałego miejsca zamieszkania w Polsce, naruszałoby tę zasadę, jeśli zważyć, że dotyczy ona między innymi warunków objęcia systemem ubezpieczeń społecznych. Tymczasem ubezpieczony bez wątpienia spełniał wszystkie kryteria objęcia go obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi określone treścią powołanych wyżej art. 6 ust. 1 pkt 5 oraz art. 12 ust. 1 ustawy systemowej, natomiast art. 5 ust. 2 tej ustawy nie miał w stosunku do niego zastosowania. Jego sytuacja nie charakteryzowała się więc jakąkolwiek cechą relewantną (istotną), która przemawiałaby za potraktowaniem go w sposób odmienny od innych osób spełniających te same kryteria. Z uwagi na brak stosownych uregulowań w tym zakresie wynikających z umów międzynarodowych, taką cechą nie było również podleganie przez ubezpieczonego ubezpieczeniom w Szwecji, zwłaszcza że stanowiło ono konsekwencję wykonywania na obszarze tego kraju działalności rodzącej obowiązek ubezpieczenia. Jest przy tym rzeczą oczywistą, że sytuacja prawna ubezpieczonego uległa istotnej zmianie poczynając od dnia 1 maja 2004 r., tj. od chwili uzyskania przez Polskę członkostwa w Unii Europejskiej. Wówczas bowiem uległ też zmianie stan prawny dotyczący traktowania w zakresie ubezpieczeń społecznych obywateli państw członkowskich Unii i od tego dnia (ale nie wcześniej), co wynika z treści art. 2 aktu dotyczącego warunków przystąpienia (między innymi) Rzeczypospolitej Polskiej oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej (Dz.U. z 2004 r. Nr 60, poz. 846 - załącznik), zwanego potocznie aktem przystąpienia z 2003 r., poza przepisami krajowymi, znajdują zastosowanie przepisy rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin, przemieszczających się we Wspólnocie, a także przepisy rozporządzenia wykonawczego nr 547/72 z dnia 21 marca 1972 r. ustalającego sposób stosowania rozporządzenia nr 1408/71 (por. uzasadnienie powoływanego wcześniej wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2007 r., I UK 225/06). Kwestia zastosowania tych przepisów w stosunku do ubezpieczonego nie była wszak przedmiotem sporu pomiędzy stronami postępowania, jako że wykraczała poza ramy czasowe decyzji organu rentowego zaskarżonych w niniejszej sprawie. Nie została także objęta zarzutami skargi kasacyjnej, wobec czego nie musiała być szerzej w tym miejscu opisywana.

Kierując się przedstawionymi wyżej motywami oraz opierając się na treści art. 398¹⁵ § 1 k.p.c., a w zakresie kosztów postępowania kasacyjnego - na podstawie art. 108 § 2 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji swego wyroku.

=====